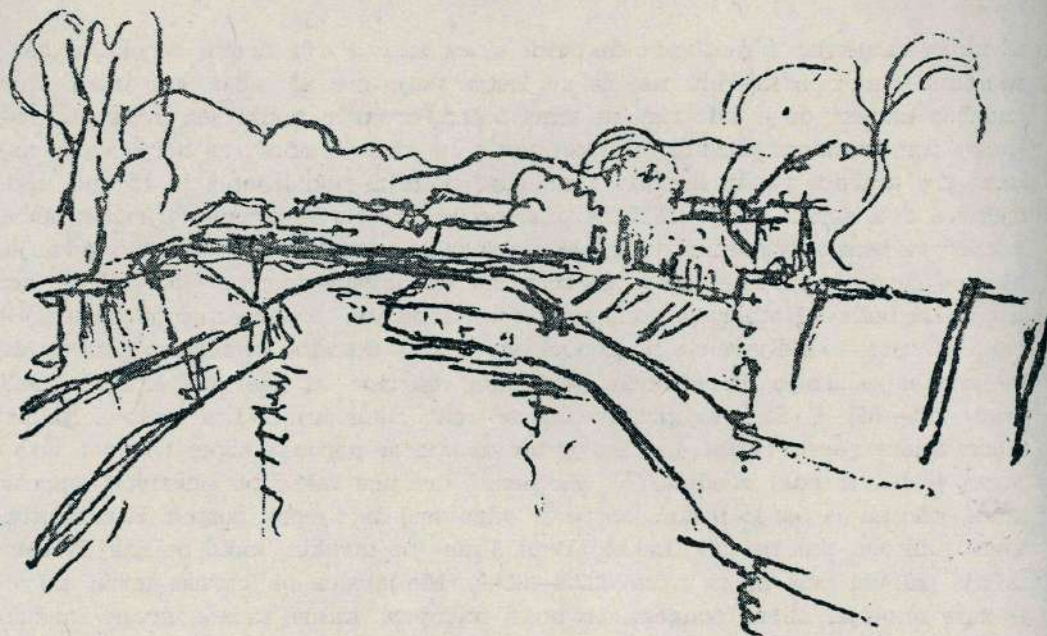

Književnost

Alojz Gradnik: Italijanska lirika. (UP, Ljubljana 1940.)

Naš knjižni trg izkazuje sorazmerno pičlo število prevodov iz italijanščine. Vzrok temu leži večidel v značaju italijanske književnosti same. Polje italijanskega uspešnega literarnega udejstvovanja ni roman, temveč je osredotočeno drugje, in to predvsem v liriki ter v poeziji na splošno. Ker pa je poezija literarna vrsta, ki je večina povprečnih bralcev ne sprejema s takim interesom kot roman ali novelo, je razumljivo, da predstavlja izbor pesništva v prevodu v nekem oziru, in to zlasti v naših razmerah, obremenitev in riziko za založnico, kljub visokemu kulturnemu pomenu, ki ga taka izdaja utegne imeti. Prav in hvalevredno je, da se je založba »Umetniška propaganda« odločila, da izda ta prevod lirike; prav pa je tudi, da je bila zbirka poverjena pesniku Gradniku, čigar vrline so vsakemu poznavalcu njegovih bodisi originalnih ali prevedenih pesniških del itak dobro znane.

Knjiga prevodov iz italijanske lirike obsega skoraj 400 strani. V nji je Gradnik zbral pesmi dvainosemdesetih različnih avtorjev, katerim je po njih pomembnosti odkazal večinoma pravo mesto. Veliko število od teh prevodov smo zadnja leta srečali že po različnih naših revijah (Ljubljanski Zvon, Umetnost itd.), nekaj pa jih je za izbor na novo prevedenih.

Kakor gotovo je na splošno mogoče in popolnoma upravičeno reči, da so prevodi prav dobri, tako pa je z druge strani prav razumljivo, da se ob takem številu in raznolikosti pesniških narav, ta ali ona prevajalčevi naravi in njegovemu življenjskemu občutju manj prilega in da zaradi tega tudi vsi prevodi ne morejo biti enakovredni. Preden pa preidem na nekatere primere podrobne obravnave posameznih prevodov — vseh iz razumljivih razlogov tu ne morem razčlenjevati — bom moral podati nekaj opazk, ki se tičejo ureditve antologije.

Za primerjavo Gradnikovemu izboru mi služi sličen hrvatski izbor »Talijska lirika«, ki je izšla v zbirki »Zabavna biblioteka« in sta jo uredila O. Delorko in A. Nizeteo. Na podlagi te antologije, ki je izvrstno urejena, je mogoče očitati Gradnikovi predvsem veliko subjektivnost. Vzrok leži pač v tem, da je prevajalec in obenem urejevalec slovenskega izbora en sam, dočim je omenjeni hrvatski izbor kolektivno delo, saj vključuje prevode nič manj kakor osem-